

Szerkesztőségi szállás.

Aldunator 5. sz. 2-dik emelet.

Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyhalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reclamatiók a „Handabanda” szerkesztőségéhez címzendők.

Megjelenik e lap

míg meg nem bukik, minden szombaton féliven.

Ára megfizethetlen tartalmához mérve, nevetséges olcsó t. i.

Egész évre 6 ft. félévre 3 ft. negyedévre 1 ft. 50 kr. o. é.

Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:

A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utca 7. dik szám.) Ráth Mór könyvkereskedése a vas-tuskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

Néhány szikra világ

Kaparó Ákos ur kérdéseire.

Ön a nyugati polgárosodás és nemzeti typus ellentétes irányait igen találó vonásokban tünteté elé, s egyuttal a kérdésben félig meddig feleletet is nyújtott, mely abból áll, hogy — polgárosodás és nemzeti typus még sem kiegyezhetlen ellentétek.

Nem is kell féltetni nemzeti jellegünket akár mi uton módon hódítson meg a civilisatio bennünket. Míg magyar létezni fog, mindig olyan lesz, minő hajdan volt, s minő ma. Lelkes, bátor, egyenes; — egyénileg tán ingatag; indulatból apathiába, makacsságból s elbizottságból csüggetegségbe, egy szélsőségből másba könnyen beeső: — de tömegileg szívós és kitartó. Ezen tulajdonok erősek, s még kinövéseik daczára rokonszenvesen hatnak az idegenekre. Innen van nagyrészt, hogy a német (zsidó) szláv könnyen és teljesen azonossul faji sajátosságainkkal, némi részben még mielőtt nyelvünket tudná. Lelkesség az eszélylyel; egyenesség nyíltság az udvariassággal; vendégszeretet, becsületesség, szóval minden jó — összefér a polgárosodással, sőt nemesbül általa.

A mit ki fog irtani belőlünk a polgárosodás, minek hadat kell hogy üzenjünk mi magunk, az jó tulajdonaink tulzása, torzképe. A lelkes könnyen lesz rajongóvá; az őszinte — sértőn goromba; a bátor — hetvenkedő s kihívó; — (sőt a gyáva is kihívó hetvenkedéssel él a bátorság álcája gyanánt); a vendégszerető pazart és fényűző. Meri eva-

laki tagadni, hogy ezen tulajdonokkal aránytalanul gyakran találkozunk fajunkban?

Vannak ezenkívül kinövések bennünk, mik specíficus keleti bélyeggel birnak: a könnyelmű kalandvágy, és hazardirozás (kockáztatás) s az urhatnás. S mind ennek mi a következése? Anyagi elszegényedés; a nyugati miveltséggel való antagonismusba jutás, s nemzetünk sülyedése aránylag más nemzetekhez.

A sokat szidott német nemzetet, mint népet és egyént is mi tartja fönn? A mieinkkel épen ellenkező tulajdonok. Szerény polgárius élet; takarékoság; állandó munka; ipar; az állam fegyelme iránti békés hódolat. És mi e tulajdonok következése? Magas szellemi miveltség, anyagi nagy gazdagság; — és politikában lassú ugyan, de folytonos haladás.

Mi hazardirozunk kicsinyben nagyban. Az uri osztályban aránytalanul sok a kártyás: munka nélkül máséből akar hirtelen meggazdagodni. Az alsó osztályban aránytalanul sok a rabló; munka nélkül máséből akar rögtön meggazdagodni.

Állítsuk össze statistikailag, hány törvényszékeleg elítélt utonálló s rabló kerül ki a magyar, hány hazánk német népéből? Ezen arányból látni fogjuk, hol van még középkori vadság, kockáztatás, ujkori demoralisatioval összekötve? És a nép erkölcsi sülyedése szemetekben semmi??

Azt mondjátok: ezt főlemlegetni, nyilvánosságra hozni annyi mint nemzetünket a világ előtt szégyenpadra állítani? — Ne hidd édes népem! — ki ezt mondja, tettetett hizelgöd.

Tudja a világ minden hiányainkat, hibáinkat; leirtak bennünket elégszer és elég csúfúl a világ minden nyelven; rosszabbaknak vadabbaknak tartatunk, mint vagyunk; szóval sok hazugságot hisz rólunk a világ; illő hogy mi legalább az igazat tudjuk magunkról.

Igen eltalálta a dolog bibéjét minap egy szellemdús barátom, figyelmeztetvén azon azonososságra — eljárásban, modorban, mely nálunk a magánélet és a közpolitika terén észlelhető. Minden csak mások csalásán alapul, midőn pedig csak magunkat csaljuk meg.

„Hány magánember, hány családapa látja be, ugymond, hogy folytatva uri életmódját a nagy háztartást és fényt — okvetlen meg kell buknia. De azért nem ad fel semmit. Nem traktál kevesebbet, nem tart kevesebb luxus lovat; dologtalan eselédei egyikét sem bocsátja el s a többi: hanem inkább vesz fel 20^ore pénzt, hogy egy ideig takargassa azt, mit az egész világ tud, hogy... a zsidó markában van. — Ilyen a mi nemzeti politikánk is. Uzsorára veszünk fel, — ma holnap nem győzzük kamatait; gyermekeink semmi esetre sem... s azt gondoljuk, megcsaljuk a világot, pedig jól ismeri gyengéinket...“

Az analogia másban is szembetűnő. A politikában is a hazardot szeretjük. Nincs érzékünk a lassankinti fejlődés iránt; nem fogjuk fel előnyeit, mindent szerencsés merény, vagy véletlen által egyszerre vélünk kivivhatni. Számításainknak nincs solidabb alapja; a sorsnál, a kockánál. Nem áldozunk valamieskét a jelenből, hogy megszerezzük a jövőt; hanem

hogyan megmentsük a jelent feláldozzuk a jövőt.

Tessék körül nézni társas életünkben. Bármely osztályban, a magát „írói osztálynak” nevező fővárosi ténfegyasztlók, vagy a birtokos és birtoktalan urak mindennemű szép és kopott attila-dolmányos osztályán. Mindenütt a hazard, a mámor; valódi cigány insoliditás. Például:

Minap írja valaki nekünk A...-ból: — „nincs pénzünk az igaz; az adóbehajtás terhes módja és az 5—6 évről is megvett restantiák összege nagyot húzott rajtunk; és nem bírunk eladni semmit. De ha eladunk is — nem gyarapodunk... csak hogy önhibánkból. Nemrég elmentek ismerősim Szolnokba, eladni a beváltó hivatalnál dohányukat. Megtörtént; felvették a szép pénzt, melyre mindeniknek oly szüksége volt, mint falat kenyérre. Mit tettek? nagy dáridót csaptak, azután A...-ig kísértették magukat a cigányok által muzsikaszóval.” Ilyen példát adnak a „tekintetes urak” a népnek.

Csekélység! fogjátok mondani. És mint egyes eset, valóban az is volna. De nálunk a szemlélődő ebben csak egy szemét látja azon nagy láncnak, melyet süllyedésünk számos okai képeznek.

A német nemzet sok szabad állam-intézményt, valamint azon politikai nagy világszerpet is nélkülözi, mely egy 40 milliónyi népet megilletne. És ezért sok gunynak is van kitéve. Azonban a nagy német nemzet tűr békekedvéért; s a békében dolgozik, anyagilag s szellemileg gyarapodik honn, folyvást terjed és foglal künn. Valamint századok óta előnyomult a szlávok földén, s egész országokat elnémetesített, — ugyan e processust folytatja ma is. Ha otthon nem, vagy — eléggé nem gyarapodik, elhagyja szülőföldét egyenként vagy tömegesen; — elmegy, colonisál, szerez földet és vagyont; kiszorítja, felolvasztja az idegen föld ős lakóit; — s mikor vagyon, birtok s miveltség túlsúlya az övé, akkor azt mondja: ezen ország német föld.

Magyar kétannyi is megélhetne hazájában. Mégis annyi a rabló, naplopó és koldus? Hát az ingyenélő uri proletárság, melynek párját nem találni sehol! Kivéve tán Lengyelországot, (Galicziát) sehol sincs oly nagy számú dologtalan, vagyontalan uraság, mint nálunk. Hanem mi „Magyar birodalmat” emlegetünk!

Tudom hogy lehet ezen és amazon, ilyen és olyan, nagy és kis politikai viszonyokra utalni, mint a melyek e körök okozói. Sajnos igaz — ismerem én is! De a politikai viszonyok ismét csak okozatok és nem okok. Ezeket is magunk idéztük elő — nyolcz század óta dolgoztunk rajtuk.

Mint a magán-, úgy a közéletben hiányzott s gyűlöletes volt a magyar szemében mindig — a **fegyelem**. Nézzünk vissza történelmünkre, forgassuk a régi törvénykönyveket, okleveleket, pöriratokat: a magánéletben merő kisebb nagyobb hatalmaskodás, jóság-foglalás, violentatio, egymás rablása; — a közéletben pártoskodás, conspiratio, fegyveres lázadás az államhatalom ellen. Fegyelem — nyoma sincs. És lám azon nagy királyok, kik fegyelmezni tudták e nemzet erejét, s nagy czélokra ösz-

pontosítani: azok vittek is ki nagy dolgokat; mert nem voltak mindig nagy királyaink — nem tudott megállapodni a magyar állam, a fegyelmetlenség megbuktatta! helyesebben létre jönni sem engedte.

Messze vezetnek gondolatink... hagyjuk abba!

KáKay A.

Ki járt Aprilist?

1-ör A ki azt hitte hogy a Koszoru kevesbé pedans lap lesz, mint a Szép-Figyelő volt.

2-or A kinek véres verejtékkel készült ezikke azon ujságlapon van melyet confiskáltak, — az eredeti okmánnyal pedig szerkesztő úr befűtetett.

3-or A ki az alkotmányos időben beadott peres irataiért, a provisorium idejében megleteztetett s a viszkövetelésre nézve az alkotmányos megyéhez utasítatott. —

4-er A birodalmi tanács azon magyar képviselője — ki a Reichsrátbaindulása előtt, a magyar alkotmány szentesítését olvassa el, a hivatalos rovatból.

5-ör Az utolsó betáblázott egy nagy uri csödben.

6-or Offenbach, midőn a budai népszínház tiszteletbeli igazgatósága által magát megtiszteltetve érzi.

7-er Azon vendéglős kinél írók vannak abonirozva.

8-or A váltó fogságot kérő, ha adóssát hitelezője meg gyilkolásáért köztörvényutján halálra ítelték. —

9-er A gazdag menyasszony ha vőlegénye eskü után vallja be hogy ő nem gróf hanem váltóhamisító lovag.

10-er Ki a Miskolci uri kaszinóba megy s ott nyugodtan olvasni akar.

11-er Ki a Miskolci utolsó honvéd bála sorsjegyeket vett — mert azt mai napig sem huzzák ki — a pénz tőkesítődik azalatt.

12-er A ki 1863-ban új lapot indított. *)

Irodalmi ujdonságok.

kikötött

Yes Alfons *)

— Báró Kemény Zsigmond oly szem-üveget talált fel, melylyel a sorok között is olvasni lehet. — Hirszerint a nemes báró ezen találmányát Falk Miksának eladta. — Kár, hogy hazai találmányaink a külföldön jobban méltányoltattnak — mint itthon. —

— Thali Kálmán költőnk, verseinek sokasága és terjedelmessége miatt kéntelen volt a napokban — nagyobb szállást kibérelni. —

— Jókai Mór, — volt Hongyiűlési képviselő — mint író egy egész évig fogja szabadság idejét használni. —

— Pompéri János, szerkesztő barátunk — „Jeruzsálem pusztulása” — című hatkötetes regényen munkálkodik. —

— Berecz Károly, a Heine költeményeinek bátor kifordítója — „Biliárd” — című hasznos kézi könyvet fejezett be.

— Pákh Albert több vidéki casinok tiszteletbeli tagja s a „Vasárnapi Ujság” — szerkesztője, az ezen lapban megjelent — „Szerkesztői mondanivaló”-kat rendezti sajtó

*) Hohó! mi is ott vagyunk. Handabanda.

*) Egyszer — s mindenkorra kijelentem, hogy nagyfontosságú ezikkeimért csak a sajtó hatóság irányában vállalt felelőséget KáKay Aranyos ur; én pedig a párba nem közt, a boxirozást választom. Y. A.

alá. — A gyémánt kiadást ő, de a bevételt Heckenast Gusztáv fogja eszközölni. —

— Tóth Kálmán kitűnő költőnk oly Epost végzett be, melyet minden fenakadás nélkül hátulról előre is lehet olvasni. —

— Vajda János hirszerint Gräfenbergbe készül vérét hűteni s a polgárosodásból kimosakodni.

— Török János jeles publicistánk a jövő farsangra részrehajlatlanul meg fog házasodni, ha ugyan az eddig még ki nem adott bizonyos „Album” — tiszta jövedelméből házat bir venni.

— Fényes Elek — az „irodalmi visszaélések” — statisztikáján dolgozik.

— Vahot Imre a — „Borkezelés” — című érdekes kézi könyv szerkesztésén fáradozik. — Vahottól, mint e nemben avatott írónktól — csak jót várhatunk.

(Folytatása talán következik.)

Kaparó Ákos levelei.

I.

Találkoztam egy hivatalnok valamelyik régi jó barátjával, egy népszerű hazafival (hozzáteszem az igazság kedvéért, hogy tavall, s nem az idén.)

Azelőtt jó pajtások voltak, de most!

— Hogy vagy pajti? be régen láttalak! kérdé a hivatalnok.

— Nem pajti többé, uram! felelé ez döllyösen.

— Nem-e?

— Igenis nem! Nem szeretek érintkezni oly emberekkel, kik lelkeket bérbe adták.

— Munkájokat — akarta tán ön mondani. De mindegy. Vonjunk fátyolt a régi jó barátságra. — Azt azonban ki kell jelentenem, hogy én az érintkezés dolgában nem vagyok oly kényes, mint ön, mert ime én, ki most is az vagyok ki voltam, önt, ki sok tekintetben nem a régi többé, most is a régi barátság hangján szólítam meg.

— Uram ez magyarázatot kíván.

— Megadom a legszivesebben — csak kis türelmet kérek.

Én a hivatalnok, ki tisztességes eszmunkával foglalkozom, melyre magamat képeztem, s melyre utalva vagyok, de mely által egyuttal magamnak állást is vívtam ki az emberi társadalomban, e foglalkozásom mellett megtartottam egyéni függetlenségemet. Ön pedig, ki állásánál, és tudományánál fogva arra volna hivatva, hogy a népet oktassa, vezesse, jó tanácsával gyámolítsa, annak farkesóváló kegyvadása lett. Én a szolgálatban szabad ember vagyok, ön független állásában szolgává lett. Pedig ha valaki előtt meg kell hajolnom — mert ma már minden embernek van ki előtt meg kell hajolnia — inkább meghajlom azok előtt, kiket ész, műveltség, vagy azon polcz, melyre — embertársaik fölé — a gondviselés, vagy ha tetszik a sors által emelvék s kik hol csak lehet a közjó előmozdításán fáradoznak, vagy kiket társadalmi állásuk fölén helyezett, semmint otromba fajankók előtt, kik hozzám — nem a közös törvény előtt, hanem a közös törvény alatt — legfőlebb brutto-állapotban lehetnek hasonlók, kiknek kegyét csak mézesmadzaggal lehet kinyerni, s kik a nálunknál tanultabb, eszesebb, tapasztaltabb emberek kezében mindig csak eszközök lehetnek.

— Uram ön a népet sértegeti, a népet, mely —

— Hagyjuk a phrasisokat. Szeretem és becsülöm én a falusi népet, talán jobban mint ön, ki szemébe szép szavakkal port szór, hogy annál biztosabban nyulhasson zsebébe. Nem is a falusi népről szóltam én. Hanem szóltam azon izgága falusi zsarnokokról, kik, mert dolgozni nem akarnak, embertársaik zsirján élődnek, s mindig készek zavart előidézni, csak-hogy halászhasanak; s kik azáltal gyakorol-

Kérelem Tonori Anasztáz urhoz.

Szíveskedett a Tekintetes ur drámai tantiéme fejében engemet a nemzeti színház elé kiálltatni. — Ezt annyira mennyire köszönöm; miután azonban időközben Lendvay Marci — álláspontom elhagyására kényszerített, veszem magamnak azon nem biztosított szabadságot, nyilvánosan kérdezni, a Tekintetes urtól, hogy: én jelenleg hol vagyok?

Elöttem: Katona József
Yes Alfons. nyugalomban levő.

Pályázati eredmény.

A budai népszínház ügye nemzeti ügy! Ezt tetszik tudni.

Hát a nemzeti ügy nem a budai népszínház ügye is? Ezt még be kell bizonyítani.

A budai népszínház deszkáin már jó ideje Dunannan apó és fia utazgat, magukkal vive — „Dajkájukat.” — Kérdelem már most, hogy: ebből a hazafiságnak és nemzetiségnek mi jut?

Molnár ur idegen malomban örül, készített másutt (Debrecen, Temesvár stb.) a sok jó mont lisztet, míg Budán a valódi nemzetiségnek csak a korpa marad.

E gondolat indított engem arra hogy titkos uton egy arany pálya díjt tűzzek ki következő kérdésekre vagyis az azokra beérkezendő legjobb feleletre.

— „Ha Molnár nem lett volna, fenn állana-e a budai népszínház? — Ha a magyar nemzet nem lett volna oly nagy lelkű, élne-e még most is Molnár Budán? Ha hazafiság nem lett volna, nem bukott volna-e már meg a budai népszínház? ergo: **mi tartja fenn a népszínházat Budán?**”

Ezen kérdésekre a titkos uton kitűzött határidőig számtalan pályamű érkezett alólírotthoz, melyek közül a 3-ik számú — „addig nyújtózkodjál meddig paplanod ér” jelisével ellátott értekezés találtatott legjobbnak pályatársai felett. Felbontatván tehát a szerző nevét rejtő jelíges levél, abból

Torkos Jeremias-Budán.

név tűnt ki, — a ki is a titokban kitűzött titkos aranyat alólírottnál mindenkoron felveheti, ha tudja.

Minthogy a fentebb kitűzött kérdésre tett s aranyozással jutalmazott felelet oly rövid, hogy hely szűke miatt is ide iktathatjuk, tehát a fentebb közlött kérdésre a felelet.

„Krinolin.”

„A mint ezen válasz a bíráló válaszmány tudomására jutott, az azonnal részenként, és részrehajlatlanul — titkosan feloszlott. —

Yes Alfons
feloszlott jegyző.

S z á l k á k.

Megindult a „Színházi látész” című új lap is, nagy eszmékről áthatva, ihletve, lelkesülve, nagy tettekre buzdítva, sürgetve, kergelve. Mindenekelőtt legelső indítványa, hogy minden jóra való teatristának szobor állítassék. Itt van tehát megint egy nemzeti kötelesség. Éljen a haza! Valóban, úgy is illik, hogy a Hunyady Jánosok, Mátyások, stb. stb. stb. stb. stb. stb. apró emberekről ne legelőször emlékezzünk meg. Kik voltak ezek? Ezek csak az ellenséget tudták nagyon jól földhöz vágni, és nem magukat! Már pedig megmondta a böles: „Legerősebb a ki önmagát győzi le.” Természetes, világos, kétségkívül, eldisputálhatlan, hogy a böles, itt az önmagukat legjobban földhöz vágni tudó színművészeket értette.

nak végtelen befolyást, helyesebben mondva, erkölcsi nyomást a becsületes jóra való lakosokra, hogy felgyújtással, vagy másként fenyegetik, ha céljaiknak, terveiknek, ellene dolgozni merészelnének, — s kiknek önök, — tudván azt, hogy a néphatalom e bitorlók kezében van, alázatos szolgálai.

A nép — értem a falusi népet, mert nálunk. (hogy egyik végletből a másikba essünk) ez idő szerint a falusi nép képviseli a népet — a nép uram! ha csak önök el nem bolondítják, hogy utóbb azt sem tudja szegény: kinek és mit higgyen és jogosan vagy méltányosan mit követelhet? — különben józanesszü, és szerény, mert egyszerű; s igen jól belátja, hogy nem őt illeti az országban az elsőség, hanem meg kell hajolnia azok előtt, kik nálánál tanultabbak, tapasztaltabbak, kiknek tanácsára, eszére, erkölcsi sőt anyagi segélyére is gyakran vagy inkább minduntalan rászorul.

Egyáltalán — mi a tiszteletet, kölcsönös megbecsülést, közszellemet emberbaráti érzelmeket, kölcsönös elnézését az emberi gyarlóságoknak, türelmességet a vallás, nemzetiség, nyelv, öltözet — s más egyéb dolgokban; és a helyzetek józan felfogását illeti: igen sok kaputós — azaz hogy atillás ember tanulhatna a falusi néptől, melyek tán legkevésbé ismernek és méltányolnak a kellő szempontból azok, kik eddig csak kalapját, meg szűrét tudták elcsajátítani, vagy kik neki szüntelen tömjeneznek s mint a világgal elhitetni szeretnék, mindig csak a nép érdekét tartják szem előtt.

Fiat applicatio in majus.

Ajánlom magamat!

Kaparó Ákos.

Egy szenvedélyes kártyahős emlék-könyvébe.

Makk, zöld, piros, tők: e négy szín Van a kártyák levelein. —

Makkot láthatsz az erdőben,
Zöld virul künn a mezőben,
Vér színben pipacs öltözött, —
Tők van a két füled között. —

Yes Alfons
már most poéta is.

Polemia.

Már látom, hogy a párba az irodalmi összeütközések nál igénybevetetik; ennél fogva jogosultnak érzem magamat — minden írónak tanácsolni, hogy: ha az irodalomban valami gorbombasággal tiszteltetik meg, nem hasonló — hanem még durvább gorbombasággal feleljen vissza; — nevezetesen:

ha valaki ezt mondja
hogyan:

Te, gyáva irodalmi himpellér. —
Te, császári könyvvizsgáló. —
Te, a kormány subventióját élvező humorista. —

stbi.

feleljen neki így vissza
hogyan:

Te hazánk tejfeles szájú szent poétája. —
Te, kitűnő drámaíró. —
Te hazánk első lyrica; te, a magasabb humort megalapító legeslegnagyobb magyar.

stbi.

Gondolom, hogy: ha egymásnak ilyen gorbombaságot mondanak, a párba nem is szükséges.

Yes Alfons,
a Handabanda contrása.

Bach báróról írják, hogy közelebb Romából, ismét Bécsbe szándékozik jönni lakni. (Azt hitte volna az ember, hogy mindig is Bécsben volt.)

Párisban rendkívül tetszik egy új operanékes, a ki egy év előtt még serfőző volt. A pesti nemzeti színház közönsége óhajtja, hogy az ő operanékesei közül többen, bárcsak most is serfőzők volnának — de még, hogy aztán sohase lennének operanékesekké.

A most említett különös természethistóriai tünemény után, melyet megemlítenének találnak az európai újságok, mi is megemlítenék eszmetársulatnál fogva (a serfőzőről jutott eszünkbe), egy nem kevésbé figyelemre méltó, és kiváltképen természetellenvaló tüneményt. Ez már az irodalmi magasztos sphaerákba csap át. Ugyanis nálunk meg több író van, kik — bár sohasem voltak egyebek, — ha valamely sörházban vannak, többé nem íróknak, hanem — csodálatos! azonnal kefékötőknek látszanak. Kérjük a természetvizsgáló társulatot magyarázza meg ezt.)*

(Boesásson meg t. szerk. úr, hpgy most nem küldhetek több kéziratot. Vegye át hamarjában a M. S. egyik akármelyik közelebbi vezércikkét, vagy B. Apraxin Juliának a „Hon” szerkesztőségéhez intézett levelét. Ezek épen humorisztikus lapba való dolgok.)

Összinte tanácsadások

életpályát választani készülő ifjú honpolgárok számára.

Ha nemzeti muzeumi igazgatóvá akarsz lenni, — esküdjél meg, hogy a muzeumi könyvtárt sem magad nem rendeztetted, sem unokáid és mások által nem rendeztetted.

Ha pesti kávé akarsz lenni, — járj utána elébb és nyomozd ki, hol adnak egy garasért legtöbb ezikoriát.

Ha vatta kereskedővé akarsz lenni, — udvarolj a nemzeti színház ballettánczosnőinek nem különben drámai elsőszerelemeseinek is.

Ha akadémiai taggá akarsz lenni, — óvakodjál a tudományoktól, ellenben igyekezzél időtlen korodban megkopaszodni.

Kerüld a közhírt, nehogy haláloz után ifj. b. Vay Miklós szobrot készítsen rólad.

Ha porosz premierminiszterré akarsz lenni, — bizonyosan azzá léssz, mert látszik hogy nem bírod a magad javát felfogni.

Ha művelt emberré akarsz lenni, — ne olvasd nagyon sokat a magyar szépirodalmi lapok eredeti novelláit.

Ha nem tudod mit téssz, és a Pesti Hírnök előfizetőjévé akarsz lenni, read már minden jó tanács veszve van.

Ha gazdag ember akarsz lenni, — (ha tudnám hogyan kell azt, nem írkálnék ilyen hiábavalóságokat.)

Ha magyar íróvá akarsz lenni, — ez nagy meggondolatlanság tőled.

Ha valaki hiúságotat megsérti, sértted te becsületét, és Bolond Miska lesz belőled.

*) A beküldő úr úgy látszik reánk is céloz? — Ebből duellum lesz — hé? Szerk.

H I R D E T É S E K

nagy politikai és néplapjainkból.

Deák Ferencz keserű viz!

Alólírtak, mint tulajdonosai a főtnevezett hazafiui gyógyforrásnak, bátorkodnak ezen vizet ajánlani. Használ ez mind azon bajokban, melyek a két feliratról erednek, milyenek az el nem mondhatott beszédek következtében keletkezett dugulások és az elmondottak által jelzett velőlagysúlások. Hatása e viznek mérsékeltén használva, hogy szeliden tisztítja a beleket, s jó étvágyat csinál; de album-deputatorummal összekötve kissé draszticus szer, mely nagy uraknál is ideges izgalmakat, ingadozást, némelyiknél plane méltóságból kiesést, — szóval mindazon symptomákat idézi elő, mik az általánosan elterjedt, ugynevezett 48-as betegséggel rossz időjárásban összekötve, s szerkesztőkön is észrevehetők.

Kapható e viz, használata iránti utasításokkal együtt

Nemszent-Iványi testvéreknél,
(fűszeráros és tulajdonosok) Budán.

Titkos betegségeket

akár frissek akár üdültek, minden charlatanság nélkül, öt perc alatt csaltatlatlanul, nem csak nem fájdalmasan hanem kellemesen gyógyítja

Dr. Dicsugár

(előbb Morgenstrahl)

lakik zsákuteza 2. em. 1. ajtó balra. (Rejtett bejárás.)

Elfogad éjjel nappal minden óra bármely percében — pénzes leveleket is.

Anatherin szájviz!

Ajánlható mind azon bolondoknak, kik azt hiszik, hogy a fogat nem legjobb tiszta kútvízzel mosni. Ajánlható azonban azon mosdatlan száju embereknek is, kiknek száma Buda-pesten igen nagy s kik a férfi becsület, nő hűség, — és hazafiság gyanúsításában koptatják el fogaikat.

Egyébiránt kinek pénze van, s esze nincs, az kap nálam fogpasztákat, fogporokat, kopasztalanító hajkenőcsöket, szépítő mérgeket folyó és golyó vagy porformában, a mint tetszik.

Dr. Schuft, lakik Bécsben,
ágensei mindenfelé.

Széchenyi ásvány keserű viz!

Ezen dicső hashajtószer ajánlható mindazoknak, kiknek negyvenedik évökig sem tud benőni fejelágya, kik a régi magyar nemzeti hőmorrhoidában szenvednek, melynek jele az öncsalás, pipafüst melletti ábrándozás, s azon gyógyíthatatlan hajlam — a legkisebbszű és legnagyobbbszáju embereket tartani a példány-hazafiaknak.

Ezen fölséges hallhatatlan szer mind a mellett, hogy költők által megénekeltetett, megrequiemezett, s néha egekbe emeltetett, még mindig nem gyakorolta azon hatást, mely benne rejlik, mert nem akarják bevenni. Ennélfogva sürgetően ajánlatik e csodavíz

DONNER JÁNOS

fűszeráros és bérlő által.

Tengerre magyar!

Reviczky Szevér megírván a 197-ik cikket azon themáról hogy „tengerre magyar!” és megíván közben nyolcz csésze theát, nyugtalanul alszik, s álmában az adriai tengerben uszik, azon hiedelemben, hogy az egész nemzet nyomában küzd a hullámokkal.

Felölös szerkesztő és laptulajdonos: KÁKAY ARANYOS. — Kiadó: NOSÉDA GYULA.

Pest 1863. Nyomatott Noséda Gyulánál, egyetem- és papnőveldeutza surkán.